

Unger, Josef

[Beiträge zur Mittelalterarchäologie in Österreich 2]

Archaeologia historica. 1990, vol. 15, iss. [1], pp. 526-

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/139907>

Access Date: 24. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Recenze

Beiträge zur Mittelalterarchäologie in Österreich 2. Wien—Köln—Graz 1986, 86 S., Taf.

Obsah: S. Felgenhauer-Schmiedt, Die hochmittelalterliche Burg Möllersdorf, 1 až 45. Publikace výsledků výzkumu F. Tscherneye a autorky, při nichž objeveny pozůstatky zdiva a artefakty. S počátky hradu koncem 11. století spojována obvodová zeď široká 1,8 m, k níž byly přistavěny dřevěné budovy na kamenné podezdívce. V této podobě existovalo sídlo asi do druhé třetiny 12. století. Koncem 12. století postavena reprezentativní budova. Násilný zánik lokality někdy v šedesátých až osmdesátých letech 13. století dokládají četné šipky. Lze je spojit s bojem mezi Přemyslem Otakarem II. a Rudolfem Habsburským. Nalezená keramika je rozdělena podle charakteristiky keramického materiálu do desíti skupin. Z kovových předmětů nalezeny podkovy, zvoneček, šipky, část ostruhy s kolečkem, bronzový prolamovaný závěsek mající četné analogie z 12. a první poloviny 13. století v Harzu, železná jehlice s šikmoprovrtanou kulovitou hlavici, zlomky skla asi italského původu, kostěný hrací kámen, mince z konce 12. století a kamenný přeslen. Na stavebním kameni zjištěna značka v podobě hrabí. Lokalitu lze charakterizovat jako opevněný dvůr (plocha 3000 m²) s přilehlým sídlištěm. Kamenná reprezentační zástavba již ve 12. století dává lokalitě charakter vodního hradu. Písemné prameny uvádějí od 12. století babenberské ministeriály, kteří se psali podle Möllersdorfu a zastávali funkci číšníků. Jako poslední se uvádí Hugo a jeho syn Rugerus roku 1260. Publikovaný výzkum přes svůj omezený rozsah i problematičnost datování počátků je velmi přínosný pro poznání podoby feudálních sídel 12. a 13. století v Rakousku. Dosud zde byla známa z této doby především sídla typu motte (Hausberg). Podstatný rozdíl velikosti sídel jistě odráží sociální postavení stavebníků v rámci feudální společnosti. E. Pucher, Mittelalterliche Tierknochen aus Möllersdorf (Niederösterreich), 47—57. Rozbor zvířecích kostí z výzkumu popsaného v předchozím článku. Jednalo se převážně o kosti domácích zvířat (polovina ze skotu, třetina z prasete, malé zastoupení ovce a kozy, doložena drůbež, kuň a mul). Stáří hovězího dobytka v době porážky bylo různé, ale vepři byli zabíjeni ve věku mladé dospělosti, což odpovídá zjištěním v Gaiselbergu a Stillfriedu a je tedy charakteristické pro panská sídla. Faunisticky zajímavé jsou ojedinělé kosti ze supa a orla. K. Bors u. K. Krchnawy, Die Keramik des 1529 zerstörten Klosters St. Laurentio, 59—72. Klášter ležící 8 km západně od hranic Vídně byl založen 1456 a 1529 zničen Turky. Mezi nálezi je nejčastější keramika — hrnce (často s kolky na okrajích), pokličky, misky, džbány, poháry a misky. Některé hrnce, džbány, misky a konvice byly opatřeny polevou. Nalezeny glazované i neglazované kachle. Vyskytly se i zlomky železných předmětů, skla a zvířecí kosti. Cena materiálu je především v časové ohraničenosti. R. Koch, Das ehemalige Franziskanerkloster „S. Maria in Paradyso“ bei Ried am Riedberg und die St. Laurentius-Kapelle, 73—85. Klášter založen v polovině 15. století na místě starší kaple ze 14. století. Zničen Turky roku 1529 a na místě obnovena jen kaple. F. Felgenhauer—U. Langenecker—A. Mikosz, Bibliographie zur Archäologie des Mittelalters in Österreich, II. Teil, 87—98. Bibliografie navazující na ZAM 8, 1980, 169 a další.

JOSEF UNGER

Falko Daim, **Das awarische Gräberfeld von Leobersdorf, NÖ.** Studien zur Archäologie der Awaren 3/1, 2. Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften 1987, 470+323 S., 192+XV Taf., 4+1 Beilagen.

Již potřetí se znovu po roce objevuje další práce z řady studií k dějinám Avarů, kterou rediguje vědecký pracovník Institutu pro prehistorii a rané dějiny vídeňské univerzity doc. dr. Falko Daim. Tentokrát se jedná o dvousvazkové dílo, obsahující